

«Estem perdent la nostra cultura perquè està entrant molta gent»

"Quan vam buscar el nom del grup, jo no sabia què era, un sangtraït"

En la seva carrera ha obert molts camins? No ho sé, suposo que sí, almenys per mi. Després, això de ser pretensions i pretendre haver obert camins per altra gent, no ho sé, però per mi he anat fent coses que creia que havia de fer. Algunes han sortit bé, d'altres no tan bé, però bé, és anar fent. És això la vida, és anar fent, anar obrint camins allà on puguis i mirar de poder seguir aquest camí. Amb Sangtraït van aconseguir una cosa molt curiosa: que és que els joves coneguessin el mot sangtraït. Quan vam buscar el nom, jo tampoc sabia el que era, un sangtraït. No foti. De debò, és una paraula que no l'havia fet servir mai. Són aquelles coses que després dius, ah, d'acord, i ja saps el que és. Suposo que no és gaire corrent avui dia fer-se sangtraïts (riu). No, perquè la gent quasi on treballa amb les mans. He, he, exacte. Parlant dels anys aquells: es penedeix d'alguna cosa? No, no. No hi penso gaire. Jo què sé, segurament que si pensés, diria que hi ha coses que podia haver fet d'una altra manera, però tampoc t'hi pots capficar, les coses han anat sortint prou bé. Segurament sempre poden millorar, però el que està fet, està fet, ja no es pot corregir. Capficar és una altra paraula que no es fa servir gaire i que serviria per a un grup de música. No tot han de ser noms així, home. Això de tocar amb els fills vol dir que ja anem tenint una edat? Collons, sí, i tant, que ja tenim una edat. Però bé, encara tenim ganes de sortir, de tocar i de passar-nos-ho bé. I de veure el que hi ha. Hi ha una cosa important, que és quan veus la resposta de la gent, això és molt gratificant. Llavors penses que val la pena fer-ho. Hi ha gent que ens segueix! I jo mentre pugui, allà seré. Mentre pugui defensar les cançons amb la veu i amb el ball i amb l'actitud a l'escenari, continuaré. Arribarà el dia que no podré, perquè, clar, com vostè ha dit, ja comencem a tenir una mica d'edat (riu). Però de moment, encara em trobo bé. Vaja, que es veu a la llarga tocant també amb els nets. Amb els nets potser no, eh? Bé, si canten ells, potser sí. Els seus fills el corregeixen quan s'equivoca a l'escenari o als assajos? No. Suposo que ja arribarà el moment. Home, dir «sembla que això no ho fas prou bé» o «aquí vigila», això sí, però no en diria corregir. Si un tema no sona prou bé, dir «a veure qui és»... i a vegades soc jo, perquè ells s'equivoquen molt poc, m'equivoco jo molt més que ells. I mira que la toco i, noi, sempre hi ha alguns lapsus. Cada cop hi ha menys rock i més pop. El pop està matant el rock? Jo crec que és que al rock potser no se li fa tant cas, perquè de grups que fan rock n'hi ha moltíssims i de pop... suposo que també. El que passa és que es parla més dels grups de pop, potser perquè el jovent d'avui dia també tira més cap al pop, perquè tot ben rodat així, ja que si escoltes els mitjans generalistes, això de posar rock dur i heavy, no és gaire corrent. Deixant de banda alguns mitjans especialitzats en això, els mitjans generals no en fan gaire cas, del rock. Concursos com Operación Triunfo o Eufòria són bons per a la música? Tot això al final acaba sent un mercadeig. Serà bo pel que guanyi el concurs, i encara durant un temps. És clar, guanyar aquests concursos et dona nom durant un any o dos, però no gaire més enllà. Per exemple, la veritat és que jo actualment no sé qui són els guanyadors d'Eufòria ni quins han sigut anteriorment. Només els que vaig coincidir en el programa aquell de Zenit, però no em preguntí gaire cosa més. A Catalunya el mercat és tan petit que hi ha poc espai perquè surtin algú i diguin «ep, que soc aquí». Diu que el mercat de la música a Catalunya és petit, però, així i tot, vostè sempre ha cantat en català. No s'ha obert a un mercat més ampli cantant en altres llengües. Era una opció que en el seu moment es va valorar, però al final vam decidir que és molt interessant i molt gratificant, fins i tot crec que és el correcte, defensar les cançons que tu crees en la llengua amb la qual tu penses, la llengua que tu estimes. Penso que és el més lògic, i la manera d'expressar millor el que intentes transmetre amb una cançó. I ara, tal com estan les coses amb la llengua, ja no és només per comoditat, ja és dir, no, no, escolta, necessitem fer-ho en català perquè, collons, si no, ens n'anem a la merda tots. Com ha canviat Catalunya des que vostè i jo érem joves? Home... Evidentment, el canvi és perpetu i no s'atura mai. Potser algunes coses més que altres. Ja no dic a nivell tecnològic, sinó musical. A nivell musical, evidentment, ha millorat moltíssim. A nivell econòmic, en canvi, em sembla que la gent cada vegada

està pitjor. Els preus pugen desbocadament, els sous pugen una misèria, els impostos pugen una burrada... tot va pujant. Abans hi havia més possibilitats que la gent sortís i gaudís del que havia guanyat treballant, treia uns rendiments de la feina. I ara em sembla que cada dia a tothom li costa més arribar a final de mes. Ens empobrim en tots els sentits? Potser hi ha excepcions, però crec que ens estem empobrint i estem perdent la nostra cultura perquè està entrant moltíssima gent, potser no n'hauria d'entrar tanta. La cosa està molt complicada i no sembla que hi hagi solució de moment. Ja volia acabar l'entrevista, però m'està quedant un final molt pessimista. No, home! A nivell creatiu jo crec que cada vegada la cosa està millor. Almenys alguna cosa funciona. A nivell creatiu hi ha moltes opcions diferents, però és el que li deia, jo parlo del meu territori, que és el metal i el rock dur, i costa, Costa moltíssim donar-li visibilitat, tot i que hi ha gent que s'hi dedica, perquè si busca bé ja trobarà quantitat de grups que canten, que fan rock en català. Haver-n'hi, n'hi ha, el que passa és que costa molt que arribin a les orelles. n

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/09/24/estem-perdent-nostra-cultura-perque-134610637.html>